

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **V.**, so sídlom v B., proti povinnému **E. K.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. V. V., advokátom so sídlom v B., **o vymoženie 10 332,77 € s príslušenstvom**, o návrhu J. K., bývajúceho v P., zastúpeného doc. JUDr. M. V., PhD., advokátkou so sídlom v T., o návrhu na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 10 Er 1/2005, o dovolaní J. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 29. februára 2012 sp. zn. 1 CoE 7/2012, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Žiline z 29. februára 2012 sp. zn. 1 CoE 7/2012 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín uznesením zo 6. septembra 2011 č. k. 10 Er 1/2005-221 návrh J. K. na obnovu konania zamietol. V odôvodnení poukázal na ustanovenia § 251 ods. 4, § 228 ods. 1, 2 a tiež na § 234 ods. 1 a 2 O.s.p. Poznamenal, že návrh J. K., ktorý sa v rámci exekučného konania domáhal obnovy konania, musel odmietnuť, pretože tento návrh smeroval proti právoplatnému uzneseniu (ktorým súd neschválil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/2 k nehnuteľnostiam nezapísaným v katastri nehnuteľností, a to hospodárskej budove – rekreačnej chate postavenej na parc. č. X. a malej vodnej elektrárni, ktorú tvorí strojovňa na parc. č. X., otvorený privádzač na parc. č. X. a hať na parc. č. X., nachádzajúcej sa v kat. území P. spoluvlastníkom J. K., nar. X., bytom P. zložením ceny tohto spoluvlastníckeho podielu dňa 2.5.2006 vo výške 350 000 Sk) a nie proti právoplatnému rozsudku.

Na odvolanie J. K. a súdneho exekútora JUDr. J. F. Krajský súd v Žiline uznesením z 29. februára 2012 sp. zn. 1 CoE 7/2012 opravný prostriedok súdneho exekútora odmietol. Uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V poslednom výroku účastníkom a ani súdnemu exekútorovi náhradu trov konania nepriznal. Odvolanie súdneho exekútora odvolací súd s poukazom na § 218 ods. 1 písm. a/ a b/ O.s.p. ako podané oneskorene a neoprávnenou osobou odmietol. K odvolaniu J. K. odvolací súd uviedol, že sa s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa správne konštatoval, čo môže byť predmetom obnovy konania. Odvolací súd poznamenal, že predmetom obnovy konania môže byť právoplatný rozsudok, výnimočne i právoplatné uznesenie o schválení zmieru, právoplatný platobný rozkaz, rozkaz na plnenie, zmenkový platobný rozkaz a šekový platobný rozkaz a rozhodnutie vydané v dedičskom konaní. Uznesenie súdu prvého stupňa, vo vzťahu ku ktorému J. K. navrhoval obnovu konania, nepochybne takým rozhodnutím nie je. Odvolací súd takisto poukázal na § 61 Exekučného poriadku, podľa ktorého navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Zdôraznil, že zákaz navrátenia do predošlého stavu sa vzťahuje len na exekučné konanie. Vyjadrením zákazu navrátenia do predošlého stavu je neprípustnosť obnovy exekučného konania (Komentár k Exekučnému poriadku, prof. JUDr. Ján Mazák, PhD., str. 230). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu (proti výroku o potvrdení uznesenia súdu prvého stupňa) podal dovolanie J. K., ktoré odôvodnil v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietal, že podľa § 166 Exekučného poriadku platného v čase začatia exekučného konania, nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu nepodliehalo schváleniu zo strany súdu. Podotkol, že ak aj konajúce orgány odkazovali na akési rozhodnutie najvyššieho súdu, na základe ktorého podmieňovali nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu k dotknutým nehnuteľnostiam zo strany dovolateľa schválením súdu, slovenský právny systém patriaci do rodiny kontinentálneho systému práva vychádza výlučne z písaného práva (lex scripta), a tak iné rozhodnutia súdov (precedensy) nie sú v inej veci pre konajúce orgány záväzné a obzvlášť nie v prípade, keď neexistuje takáto zákonná požiadavka; teda prístup konajúcich orgánov tak výrazne porušil ústavný princíp viazanosti zákonom. Na základe uvedených skutočností žiadal uznesenie odvolacieho súdu ako aj súdu

prvého stupňa zrušiť a vec podľa § 243b ods. 3 O.s.p. postúpiť orgánu, do ktorého právomoci vec patrí, t. j. Správe katastra T..

Povinný vo svojom písomnom podaní navrhol dovolanie J. K. ako nedôvodné odmietnuť a žiadal náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas osobou zastúpenou v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním J. K. je napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., proti ktorým zákon pripúšťa

dovolanie. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. (v znení účinnom v čase podania dovolania), ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a jej existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ namietal, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Na existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 O.s.p. musí vziať dovolací súd zreteľ aj vtedy, ak tá-ktorá procesná nesprávnosť majúca znaky takej vady, nebola v dovolaní namietaná (viď § 242 ods. 1 O.s.p.).

Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia.

V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že k odvolaniu J. K. (č. l. 223 spisu) sa písomne vyjadril povinný (č. l. 230 spisu), dovolateľ ale nemal možnosť dozvedieť sa o tomto vyjadrení a prípadne sa k nemu aj vyjadriť, lebo súd mu toto vyjadrenie povinného nedoručil.

So zreteľom na to dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľovi bola v danom prípade odňatá možnosť pred súdom konať. Dovolanie dovolateľa je preto – nie však z dôvodov ním uvádzaných – nielen prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.).

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie).

Aj dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2015

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová